

6 Keer de legendarische Alpe d'Huez

beklimmen op één dag is eigenlijk gekkenwerk.

Terug
naar
2016

FIETSEN MET EEN MISSIE

2010

- › Het zit er bijna op
- › Fietsen met een missie
- › Even voorstellen
- › Wat is Alpe d'HuZes
- › Hoe kunt u helpen
- › 3 juni: dé dag
- › De weg naar Alpe D'HuZes
- › Sponsorpagina
- › Gastenboek
- › No Surrender
- › Nieuwsbrief en contact
- › Alpe d' HuZes Editie 2009
- › Alpe d' HuZes Editie 2011
- › Alpe d' HuZes Editie 2012

De koersdag op 3 juni – Alpe d'HuZes 2010

De voorbereiding

Om 3.45 uur gaat de wekker en ik mag blijven liggen want deze rinkelt voor Ayesha, Amy en Merel en voor mijn ouders. Ik hoef 'pas' om 05.00 uur te starten, maar dit jaar hebben mijn meiden en mijn ouders besloten de dag bij de finish te gaan beleven. Omdat de berg om 04.30 dicht gaat voor verkeer en omdat ze gisteren al genoeg gelopen hebben, hebben ze besloten de start te laten schieten en te zorgen dat ze op tijd bovenop Alpe d'Huez te zijn om mij binnen te halen voor de eerste klim. Gisteren was ik al nerveus en vanochtend nog veel meer dus sta ik ook op na een nachtje van 3 uur. Rempt heeft gisteren een klapband gehad tijdens een afdaling, te wijten aan een latex binnenband die vooral tijdens afdalen heel heet wordt en kan klappen. Ik bedacht me voordat ik in slaap viel dat ik een leenwiel heb gekregen, mijn Easton achterwiel wordt omgespaakt, en dat ik niet weet of deze een latex of gewoon rubber binnenband heeft. Samen met de zenuwen nu dus ook de twijfel wat ik moet doen, het omleggen van een band kan ik weliswaar heel snel, maar met de tijdsdruk en de druk op mijn nog steeds stukke vinger, besluit ik om er vanuit te gaan dat er een rubber binnenband om mijn wiel zit. Dan snel wassen, raar eigenlijk als je weet dat je toch binnen een half uur klimmen weer bezweet bent, en langzaam en ritueel kleeft ik me aan zoals ik dat al zo vaak heb gedaan het afgelopen jaar. Nooit zo vroeg in de morgen en nooit terwijl ik, schijnbaar rustig, de ene na de andere pannenkoek naar binnenwerk, afgewisseld met af- en toe een plak suikerbrood. Amy en Merel zijn ook goed wakker en kleden zich aan, in hun Alpe d'HuZes shirtjes van vorig jaar en mij continue ontwijkend om me niet fysiek en geestelijk in de weg te lopen. Om 04.15 stappen ze het donker in om met mijn ouders, Ayesha en Kai in de auto naar boven te gaan en ineens ben ik alleen, in complete stilte en met mijn eigen gedachten. Het gaat nu gebeuren, een jaar voorbereiding, met de ervaring van vorig jaar op zak maar ook met de twijfel of ik het ga halen vandaag. Toch komt er ineens een rust over me heen waarvan ik niet weet waar deze ineens vandaan komt. Rustig, nu echt, kleeft ik me verder aan en orden ik keurig de zaken die ik mee wil nemen onderweg; een reserveband, mijn pompje, toolsetje, twee Maxim repen, een eigen gemaakte reep, mijn gsm, het zakje met daarin de uitgeknipte namen die mensen tijdens No Surrender bij de brandende kaars hebben geschreven en tenslotte het boekje dat ik vorig jaar van Rempt en Caroline heb gekregen. Van Ayesha krijg ik een sms vanaf halverwege de berg dat het er adembenemend uitziet en ik schiet vol. Het gelukspoppetje, dat ik ook van Rempt en Caroline kreeg, bungelt zoals het al een jaar bungelt en ik zet de zes lampjes op mijn fiets aan en stap het duister in, op weg naar de start. Daar is het al onwijs druk en ondanks het feit dat de individuele renners vooraan zouden starten, zal ik me in de lange rij deelnemers moeten voegen; ik had niet verwacht dat het al zo druk zou zijn. Als ik Jan en Frank zie staan, een beetje voorin, vraag ik vriendelijk of ik erbij mag staan, dit tot ongenoegen van een mevrouw die 'er al eerder stond'. Rustig leg ik uit dat ik heel graag met Jan en Frank wil starten, en na de belofte dat ze mij als eerste mag inhalen om toch voor mij te komen, geeft ze schoorvoetend toe. Als vanaf rechts Frenkie zich bij ons voegt en vanaf links ook Thomas, Lennart en Fons zie ik de blik van de mevrouw weer op donderen gaan. Ik hoop oprecht dat ze het ons vergeven heeft en dat het feit dat een groepje vrienden samen bij elkaar heeft kunnen starten geen smet op haar dag heeft gebracht. Als Ton Hanselaar van het KWF het startschot geeft en de eerste deelnemers onder luid gejuich starten komt ook bij ons de boel langzaam in beweging. Nadat ook wij over de startmat rollen, rijden we langs de keihard juichende rij deelnemers op weg naar de Alpe, een prachtig gezicht en we wensen elkaar het mooiste van het mooiste voor de rest van de dag. Kippenvel als links en rechts het applaus opstijgt en de supporters langs de weg ons naar de Alpe toe juichen en klappen... het is begonnen!

Klim 1: voor Sophie, Frida en Jaap.

Vorig jaar reed ik de vijfde klim met Sophie en Frida op de bagagedrager, belooft aan en als steun voor vriendinnen Petra en Ilse, en omdat ik die klim niet heb kunnen afmaken heb ik besloten dat ik sowieso de eerste klim dit jaar met hun op de bagagedrager zal rijden. Dat daar dit jaar ook Jaap bij is gekomen wisten we toen nog niet, maar ik vond gewoon dat het klopte zo. Jaap is de schoonvader van Ilse, vader van vriend Peter en is op dit moment herstellende van kanker. Zo in de vroegte en de rust die we inrijden richting Bocht 21 fluiten de vogeltjes het daglicht tegemoet en 'Opa Vogel', zoals mijn dochters hem van kleins af aan noemen, zit in mijn gedachten. Ik besluit om niet te zwaar verzet te gaan rijden en zorg dat ik nog een kransje overhoud voor het geval ik het nodig ga hebben en in rustig tempo rij ik omhoog. Tussen bocht 21 en 20 rijdt ineens Michael Boogerd naast mij en hij interviewt mensen voor een cameraman in de kofferbak van een stationwagen. 'Vraag even aan de mensen of ze denken dat het zwaar gaat worden' wordt er geroepen, en ik geef aan dat dit toch wel een van de slechtste vragen ooit is, waarna Michael iets opschuift en aan de man voor mij dan toch maar de vraag stelt. Daarna gaat hij weer op de pedalen en verdwijnt snel uit zicht en ik zal hem nog vaak voorbij zien komen. Achter me hoor ik ineens 'dat ziet er goed uit, Erwin' en als ik omkijk zie ik Paul Talens aankomen; Paul is op de fiets in zijn eentje van Nederland naar Bourg d'Oisans gereden en ik heb met Paul mooie gesprekken gehad tijdens AGR. Een lang gesprek wordt het deze keer niet, want Paul kan klimmen als een malle en ik wil me niet opblazen, mijn hartslag ligt al boven mijn omslagpunt. Dat benauwt me wel even want ik kan geen goeie balans vinden tussen een lekkere cadans en een goeie hartslag, als ik in een lekker trap zit ik een paar slagen te hoog. Omdat ik het laatste blad over wil houden voor als ik het nodig heb, besluit het traptempo aan te houden zoals dat lekker gaat. Heel langzaam wordt het licht en als ik na een paar bochten naar beneden kijk, zie ik een enorm lint aan fietsers onder mij door de bochten gaan, met de lampjes en hoor ik beneden nog steeds gejuich. In de bochten staan natuurlijk de vlaggers en ook al supporters te klappen, al is de sfeer nog niet uitbundig. De kaarsen waar ik het eerder over had, staan in elke bocht en het ziet er prachtig uit, zeker met de wetenschap dat elke kaars voor iemand een speciale betekenis heeft en motivatie is om er een hele mooie dag vol eerbied van te maken. Ik haal mensen in en wordt ingehaald en ik maak me er zeker niet druk om, denk te weten wat ik kan en weet zeker wat ik niet kan en met nog ruim vijf beklimmingen voor de boeg laat ik me niet opnaaien. Met het daglicht lijkt ook de warmte een beetje te komen en in bocht 16 is het al behoorlijk druk en worden we luid toegejuicht. Alweer een paar jaar geleden dat ik met Peter bij zijn schoonouders was om meubels te sjouwen, dat ik niet naar de begrafenis ging van Ilse's moeder omdat ik een hekel aan begrafenissen had, dat Ayesha's oma tegen Frida zei dat haar verwaaide haar zo leuk zat. Dingen waar ik een paar jaar geleden niet van zou denken dat ik me ze zou herinneren en die me nu op een Alpe ineens bezig houden. Langzaam nader ik het stuk waarbij ik vorig jaar elke keer vond dat ik er al bijna was, maar nu zomaar niet, alsof ik er nog niet wil zijn. Bocht 10 doemt schuin linksvoor mij op en ik heb niet eens door dat ik fiets, laat staan tegen een steile berg op en ik pak mijn gsm uit het rugzakje om een foto te maken van de bocht waarin de kaars voor Oma Loes staat. De foto wordt wazig en dit komt misschien wel omdat de tranen in mijn ogen staan; raar, ik heb Ayesha's moeder nooit gekend, maar wat is ze onlosmakelijk verbonden met het leven dat wij hebben, Ayesha's rol als moeder van onze kinderen en de beslissingen die wij rondom haar gendraagster zijn hebben genomen. Na deze bocht zal ik weer doorklimmen, 'we zijn over de helft' hoor ik iemand zeggen, maar die weet

nog niet dat ik pas één twaalfde van mijn klim erop heb zitten. Bocht 7 is zoals vorig jaar weer een mooie bocht, vol met superenthousiaste mensen die klappen en juichen. Sophie kende ik niet zo heel goed, maar vorig jaar heb ik gemerkt hoe Petra het waardeerde dat ik haar stiefmoeder mee omhoog heb genomen. Petra is een schat en de impact die het overlijden van Sophie bij haar heeft gehad is ook iets dat ik een paar jaar terug niet had kunnen meevolen. Nu wel en ik zie Peet met een verlegen maar mooie lach voor me als ze mijn sms'je heeft gehad. Als ik door bocht 6 kom en even op de pedalen ga, zie ik links en rechts van de weg een rijtje klappende en juichende mensen. Niet in een bocht maar halverwege tussen twee bochten en ik vind het zo mooi dat mensen dat bedenken; de bochten zijn niet het zwaarst, het zijn de stukken ertussen die pijn doen. Bij bocht 4 aangekomen trakteer ik mezelf op het lichtste verzet, niet omdat ik het nodig heb, maar omdat ik wel vind dat ik het verdien. Niet omdat ik dan harder ga, ik trap alleen wat sneller en makkelijker en mijn hartslag ligt inmiddels onder mijn omslagpunt. Het lange stuk naar bocht 3 voelt als een ritje naar de supermarkt, misschien wel omdat ik de top inmiddels zie en omdat ik weet dat het zwaarste stuk van deze klim achter me ligt. Bij bocht 2 is het al feest, onderweg ernaar toe roepen Thomas en Lennart me toe terwijl ze afdalen en als ik vanuit bocht 1 de laatste echt steile stukken passeer zie ik mezelf ineens weer een jaar terug; dolblij dat ik de eerste klim zonder pijn erop heb zitten en onderweg naar de high-fives van de O-bar-mannen. Dit jaar zijn Barry, David, Leffe, Saar en de anderen er niet, maar zie ik Vito met een grote zonnebril op zijn terras zitten. 'Vito, I'll come for your lasagna' roep ik hem toe en hij juicht me met een brede grijns toe. De finish is dit jaar bij Palais du Sport dus ik draai linksaf onder het tunneltje door, nog een stukje klimmen, dan een scherpe bocht naar rechts, ik ga deze bocht -1 noemen. Ineen begint mijn Polar te piepen en staat stil maar ik zet m meteen weer aan, weer gepiep en terwijl de tijd wel doortikt, duw ik voor de zekerheid de sensor even naar binnen richting het magneetje aan mijn wiel. Dan onder het tweede tunneltje door en met de bocht naar rechts. Ik hoor Betty al en hoewel de weg licht oploopt, schakel ik toch bij, steeds weer totdat ik bovenop op het grote buitenblad rij en ineens de finish met de dranghekken voor me op zie doemen. De weg loopt naar beneden en ik rij hard naar beneden, draai om de kleine rotonde de laatste rechte lijn richting finish. Omdat ik weet dat de meiden het spandoek van vorig jaar mee hebben weet ik waarnaar ik moet zoeken en ze staan rechts vrijwel direct na de rotonde te juichen zodra ze me zien voorbijkomen en wat een enorm geluid maken de mensen langs de finish, zeker aangejaagd door Betty. Voorbij de finish rechtsaf en achter de mensen langs naar mijn meiden, mijn ouders en inmiddels ook Rempt, Caroline en Arjen en de ontvangst is zo mooi; het is onwijs koud boven maar ik ben warm van binnen. De klim ging goed en ook mijn tijd is prima te noemen. Snel worden de bidons bijgevuld, ik eet een reep en een banaan en eigenlijk ben ik al snel weer klaar om af te dalen, dus wordt de winterjas gepakt, lange handschoenen aan, helmcap en hoofdband gaan op en ik geef de meiden een dikke zoen. Nog vijf beklimmingen te gaan en ik ga ervan genieten, zo bedenk ik me als ik ga afdalen.

Klim 2: voor John en Aida.

Na een goeie afdaling, onderweg kom ik Klaas, Thomas, Lennart, Paul en ook Fons tegen, rij ik beneden gekomen richting de start en zie daar Johan staan, hij heeft zijn eerste klim er ook opzitten en we vinden het allebei erg koud. De winterjack gaat onder mijn windjack en de lange handschoenen, helmcap en hoofdband verdwijnen in de rugzakjes, ik eet even een reep en dan stap ik na een tijdje weer op de fiets en klaar voor de tweede beklimming. Het is al goed licht als ik met een prima hartslag en inmiddels weer met een kransje over de bochten rustig afwerk. Er komen nog veel mensen afdalen de berg is wat drukker dan de eerste klim; logisch want ik zat redelijk vooraan en het dalen was nog niet begonnen toen. Weer verbaas ik me erover hoe ik geniet van de klim, het zou toch erg zwaar moeten zijn, maar het uitzicht over de

bergen met de sneeuw erop en de zon die langzaam bezit begint te nemen van de omgeving zorgt voor een fenomenaal spektakel. Het gejoel en de muziek zijn nog niet op volle toeren en zeker in de eerste paar bochten heerst nog rust. Rust om na te denken waarom ik dit doe; deze rit voor John, de vader van onze vriendin Sasha en dus schoonvader van vriend Jeroen aka Willem. John is in februari overleden na een keiharde strijd tegen kanker waarbij hij alles in het werk heeft gesteld en laten stellen om het einde zo lang mogelijk uit te stellen. Toen ik vorige week met Ayesha in het AVL kwam, moest ik even nadenken wie er ook alweer ook in het AVL zou kunnen zijn toen Ayesha de laatste keer geopereerd werd. Het duurde toen niet lang voordat ik me realiseerde dat dit Sasha en haar vader waren, toen nog aan het begin van zijn ziekte en toen ik nog niet van het bestaan van Alpe d'HuZes afwist. Nu rij ik hier, mijn gedachten bij de gesprekken die we gehad hebben met onze Amsterdamse vrienden over hoe het ging en waar het heen ging, wetende dat ze me op dit moment volgen en ook weten dat ik ze in gedachten heb. De klim gaat voor mijn gevoel net zo goed als de tweede, wat een mooi stuk is dit en vanaf nu zal het drukker worden langs de weg terwijl het licht omhoog loopt. 'Ik ben niet zo zwaar en zal me goed vasthouden' zo beloofde Aida mij, voordat ik naar Frankrijk afreisde, in een mail aan haar koorleden en mijn tante Annie. Gemert ligt ver weg van Grootebroek, maar Annie was er vorig jaar bij, samen met Bert, en is trouw volger van Alpe d'HuZes vanaf het moment dat ik besloot mee te gaan doen. Aida zingt in het koor waar Annie ook deel van maakt en de kanker is weer terug gekomen bij Aida en Annie heeft mij gevraagd Aida mee te nemen op de bagagedrager. Het 'reisgeld' dat de cantorij voor Aida gedoneerd heeft aan Alpe d'HuZes geeft wel aan dat Gemert qua beleving en saamhorigheid helemaal niet ver van Grootebroek. Terwijl ik de bochten aftel weet ik dat er mensen zijn die het zwaarder hebben dan ik en het feit dat om Aida heen veel mensen zijn die haar in haar tweede strijd zeker zullen bijstaan geeft me vleugels. Bocht 10 zorgt ervoor dat ik even het gas eraf haal en langzaam door Oma Loes d'r bocht rij, zo ga ik de bocht vanaf nu noemen. In bocht 7 is het feest inmiddels in volle gang en wat een mooi stuk is dit zeg en bij het doorkomen geef ik Peter weer even een knikje en hij groet mij terug en ik realiseer me dat de sfeer en gedachte per bocht anders is, zal wel alleen met mijn beleving te maken hebben. Bocht 4 is weer het moment dat ik op het laatste kransje schakel en geniet van het lange stuk naar bocht 3 toe, snel door naar bocht 2 en na bocht 1 rij ik over het steile stuk weer aan de O-bar voorbij. 'Best lasagna ever' roep ik naar de mensen op het terras en zie Vito twee duimen opsteken naar me. Onder het bruggetje door neemt zich een euforie zich van mij meester; ik heb er al twee klimmen opzitten en ik ben nog niet moe. Vlak voor het tunneltje schiet de Polar weer in de stress en ik baal dat ik niet de batterijen van de sensoren vervangen heb; heb ik een hele week de tijd voor gehad. Maar als ik schuin omhoog rij richting finish, ben ik het alweer vergeten en opschakelend stuif ik weer van de heuvel af over de finishbaan, de meiden juichen me keihard toe en ik raas over de streep. Achter de steeds groter wordende mensenhaag langs rij ik naar de plek waar mijn meiden, mijn ouders en vrienden staan en wordt weer warm begroet. Ze herkennen me moeilijk als ik over de heuvel kom, of ik niet even iets raars wil doen waardoor ze me herkennen, alsof zes keer een berg oprijden op één dag niet al gek genoeg is. De bidons worden gewisseld en ook eet ik weer twee repen en een stroopwafel, de winterjas en hoofdverwarming gaan weer om en ook de lange handschoenen worden weer aangetrokken. Mijn tweede beklimming heb ik in een minuutje langzamer gereden dan de eerste maar ik hou Rempt toch nog even voor dat ik nog steeds onder de 1.29 zit, 1.20 u om precies te zijn en dat is inclusief het extra stuk vanaf de oude finish naar waar nu de streep ligt, zo'n 800 meter en omhooglopend. Inmiddels hoor ik dat Jan ook met zijn tweede klim bezig is, in het 'Kanker verziekt je taal'-shirt en als ik ga afdalen voor klim twee zal ik dan ook uitkijken naar Jan en hem toejuichen.

Klim 3: voor Bas en Richelle.

Onderweg naar beneden kom ik wel Thomas en Lennart tegen, Klaas ook maar hoe ik ook speur, ik blijf Jan gemist te hebben. Het wordt ook wat drukker dus moet er beter opgelet worden bij het dalen, maar ik baal er zeker wel van Jan niet te hebben gezien. Beneden aangekomen neem ik even tijd voor een reep, stop alle warme kleding weer weg maar besluit nog wel mijn arm en beenstukken aan te houden want het is beneden nog wat fris omdat we daar grotendeels uit de zon rijden. Klimmen voor Richelle, de derde klim, zo had ik me een paar maanden geleden voorgenomen, Kanker Verziekt je Taal prijkt dan ook achterop mijn koersshirt. Jammer dat ik de klim voor Richelle niet samen met Jan en Myrthe kan doen, maar sommige dingen blijken niet te plannen en dus rij ik tussen de mensen door over de mat en start solo aan klim drie. De benen voelen iets moeier dan bij de tweede klim, maar desondanks krijg ik ze best goed rond en de reserve kan ik nog hanteren. Cadans gaat ook goed en waar ik vorig jaar emotioneel helemaal stuk ging op klim drie, voel ik me op dit moment eigenlijk sterk en opgeruimd. Misschien omdat ik niet alleen Richelle en haar boodschap naar boven draag, maar ook omdat ik deze klim met Bas op de bagagedrager doe, wetende dat hij zelf ook vandaag omhoog rijdt. Een toonbeeld van veerkracht en een positieve blik op de situatie en daarmee ook het Opgeven Is Geen Optie bijna op zijn hart getatoeëerd. Gisteren liet hij dit nog eens extra zien en met die beelden op mijn netvlies zoef ik voor mijn gevoel de bochten door. Bij bocht 18, één van mijn favoriete bochten galmt de stem van Steve Winwood uit de speakers en het opzweepende Gimme Some Loving geeft me nog eens een extra duw omhoog. Richting bocht 13 weer de mensen met de pan en de spatel en in bocht 7 weer een groet aan Peter en een duim terug; mooi om te zien hoe iedereen op zijn of haar eigen manier de renners ondersteunt. Wel een raar moment als ik van achter me 'Hé Opa' hoor en ik bij het passeren door de renner achterop zijn rug geen bekende naam zie staan. Sinds vorig jaar wordt ik, na een grapje van Frenkie, door een aantal mensen binnen Alpe d'HuZes steevast Opa genoemd. Er zijn zelfs mensen die heel diep moeten nadenken hoe ik in het echt heet, maar dat mensen die ik niet ken, mij nu met Opa gaan begroeten is wel apart. Maar Opa rijdt ondertussen lekker door en geniet met volle teugen van het steeds wijder schijnende zonnetje en van de mensen tussen bocht 6 en bocht 5, nog steeds dezelfde mensen en nog steeds met dezelfde enthousiaste aanmoedigingen, iedere renner wordt met zijn eigen naam aangemoedigd en in dit geval gewoon met Erwin. Na bocht 4 moppert er iemand als Michael Boogert weer voorbij komt razen; 'laat m rustig fietsen en de mensen helpen die niet zo goed kunnen rijden in plaats van zich zo uit te sloven' is het commentaar. Als ik de man zeg dat Boogert ook rustig in zijn tuintje kan gaan zitten rentenieren en dat hij straks Teun van Vliet omhoog gaat helpen, krijg ik zowaar gelijk; dat ik stiekem nog steeds fan ben van de man die La Plagne won, kleurt mijn mening misschien wel iets maar niet veel. Bocht twee wordt een steeds groter feest want bovenop de helling staat inmiddels een grote groep mensen te juichen en te klappen voor iedere renner en dat maakt de gang naar het laatste steile stuk vanaf bocht 1 wel draaglijker. 'Everybody, go order some lasagna' roep ik naar de mensen op het terras van Vito en dit resulteert in een enorm applaus en gejoel; of ze het daadwerkelijk gaan doen weet ik niet, maar Vito kan er enorm om lachen. Ondanks het gemis van de O-bar mannen is hij in een enorm goeie stemming en ik rij snel verder onder het tunneltje door en aangekomen bij het tweede tunneltje zie ik het ineens. De Polar raakt weer in de war maar als ik rechts omhoog kijk zie ik de reden; dit is geen toeval, hoewel mijn tijd weer exact zo snel is als de eerste beklimming, maar een kwestie van een hele grote mast met heel veel antennes en schotels. Straks bij de vierde klim maar eens kijken, maar eerst schakel ik langzaam weer op terwijl ik over het oplopende deel naar de finish toe knal en met drie vingers in de lucht langs 'mijn' supporters rij. Een handkus voor Betty en dan weer achterom waar ik snel even langs Myrthe rij, die langs de dranghekken de deelnemers over de finish roept. Wat een kanjer is dit toch en wat een bewondering heb ik dan ook voor haar dat ze over de grote deceptie heen is gestapt en er het beste van maakt, ze heeft godzijdank geen kanker, maar past qua uitstraling en motivatie bij de jonge mensen waar ik klim 3 voor reed. Dan snel door naar mijn ouders en de meiden en ik heb een sms gekregen van Henk en Monique die deze week op 50 km vanaf Bourg d'Oisans verblijven en vandaag de dag willen meebeleven. Ze vragen waar ik ben en ze gaan op weg naar de finish om me daar boven te zien komen, ik vind het super dat ze erbij zijn want als er al promotors van Alpe d'HuZes in Wormer en omstreken zijn, dan zijn zij het; schatten van mensen. Snel eet ik een soepje die mijn pa haalt want de keuze om een reep te eten gaat me steeds moeilijker af, toch móét ik eten want een hongerklop is wel het laatste waar ik op zit te wachten en met lange tanden werk ik toch een reep weg, samen met een bidon sportdrink en een handvol pinda's; mooie combinatie. Na even een kleine massage van Amy, de nek trekt een beetje, trek ik mijn windjack en winterjack weer aan, maar de andere warme kleding kan achterwege blijven want het is warm inmiddels, al komt er een klein sluiertje voor de zon. Snel afdalen dan maar zodat ik aan de vierde klim kan gaan beginnen want ik ben bang dat het toch wel erg warm gaat worden en ik wil niet in tijdnood komen.

Klim 4: voor Caroline, Joey, Jan en Shelly.

In de afdaling heb ik al eerder tranen in de ogen gehad, maar steeds van de wind en nog niet eerder van de schrik. Waar ik eerder zonder scrupules afdaalde, is de lol er na deze wel een beetje af. Eerder viel het me al op dat niet iedereen even hard afdaalt en dat hoeft ook niet; het is geen wedstrijd en zolang iedereen geconcentreerd afdaalt hoeft er niets te gebeuren. Maar nadat bij bocht 2 iemand binnendoor een auto inhaalt en door Fausto even flink de waarheid wordt verteld en vervolgens ergens bij bocht 9 bij iemand een remblokje letterlijk van zijn fiets afspringt en vlak voor mijn band op de grond komt ben ik blij dat ik nog redelijk scherp ben. Maar tussen bocht 16 en 17 heb ik echt een engeltje op mijn schouder en als ik uiteindelijk aan de verkeerde kant van de weg vlak voor de bocht tot stilstand kom, besef ik me dat ook door- en door. Voor me rijdt een groep van ongeveer zeven afdalers en zes ervan hebben door dat er een vrachtwagen voor ze rijdt die toch echt moet remmen bij een bocht, terwijl de zevende zich dat niet lijkt te beseffen; hij knijpt te laat en te hard in zijn remmen met een schuivend achterwiel tot gevolg. Slingerend schiet hij heen en weer en terwijl ik al aan het remmen ben, moet ik nog eens extra in de remmen omdat ik links van hem zit en hij ook die kant opvliegt. Ik kan dan ook niets anders doen dan ook naar links te schieten om hem niet te raken en er gaat een tegemoet komende auto rakelings rechts langs mij waarna ik vlak voor de bocht en vlak voor een renner aan de andere kant tot stilstand kom. Ik excuseer me voor het remgedrag van de andere renner tegen de tegemoet komende renner die stomtoevallig ook nog eens Leon blijkt te zijn; een van de jongens waarmee we AGR reden. Als ik kijk waar ik sta ben ik ontzettend blij dat ik nog scherp was want als ik anders had gereageerd had ik de slingeraar geraakt en onderuit gegaan, of ik was linksaf doorgeschoot en richting of over het niet zo hoge muurtje geknald; het dal in. Bevend rij ik dan ook de laatste stukken naar beneden en van het afdalen zal ik vandaag niet echt meer gaan genieten. Ik besluit even in onze caravan naar de wc te gaan en mijn arm en beenstukken daar achter te laten en deze pauze is precies genoeg om weer even de boel op een rijtje te krijgen, wat ik moet nog drie klimmen doen. Over de startmat heen rij ik weer de Alpe tegemoet sms aan Ayesha voor wie ik ga rijden. Niet zo getimed en puur toeval is het dat Henk en Monique boven zullen staan op het moment dat ik klaar ben met de klim voor Joey, eerder had ik al aangegeven hem graag mee naar boven toe te nemen, nadat Henk en Monique het vorig jaar zo bijzonder en mooi vonden dat ik met mensen in gedachten reed; de zesde zou vorig jaar voor Joey zijn. Het klimmen gaat niet zo heel makkelijk en de hartslag bereikt mijn omslagpunt niet meer en ook de cadans ligt wat lager dan de eerste drie klimmen. Toch maak ik me, nog, niet zo druk erom want het is wel een beetje logisch en het begint ook erg warm te worden en na drie klimmen sta ik mezelf ook wel toe om moeier te worden. Het is een schijntje als ik het vergelijk met het traject waar Jan de komende weken in zal gaan; een hele lange serie bestralingen om de kanker uit zijn lichaam te krijgen. Niet alleen voor hem zwaar maar ook voor zijn omgeving waarvan ik Johan en Sylvia tot onze beste vrienden mag rekenen. Ik mag ook niet zeuren als ik denk aan hoe gisteren Caroline over de streep liep, nadat ze de hele Alpe te voet opgelopen is, voor haar rij ik deze rit ook omhoog, wetende dat ze straks boven aan de finish zal staan en we daar de komende honderd jaar samen nog op terug gaan kijken. In welke bocht weet ik niet meer, maar ineens reedt hij me achterop en riep mijn naam; Cor was ook aan zijn vierde klim bezig en we rijden ongeveer even hard. Cor doet dit jaar voor het eerst mee aan Alpe d'HuZes en rijdt voor Jonah, zijn neefje en ik volg Cor en Jonah al een hele tijd en we hebben ook geregeld contact. Ik vind het super om met hem te klimmen en eens wat langer te praten, dus we maken van de situatie gebruik en kletsen gezellig. Als we bij Fons aansluiten, die ondanks de pijn in zijn knie toch met zijn derde klim bezig is, rijden we zo heel wat bochten door. Nadat ik in bocht 4 mijn 'reserve-blad' gebruikt loopt Cor langzaam bij me weg en dat vind ik prima, ieder zijn eigen

tempo en zo gaf Fons dit ook al aan toen hij even rustig in de berm ging zitten om zijn knie rust te gunnen. Ik rij ook voor Shelly, de vriendin van mijn buurjongen, die al heel wat onzekerheid voor haar kiezen heeft gehad en de gedachte dat de uitslag straks positief zal zijn, geeft aan hoe ik er op dit moment instaat; het glas is halfvol. Toch ben ik toe aan een oppepper en als ik na een mooie bocht 2 en bocht 1 langs Vito rij, steek ik tien vingers in de lucht; 'Ten minutes and then I'll come for your lasagna'. Dat deze klim minder ging is ook aan mijn tijd te zien als ik, nadat inderdaad de Polar even stopte bij de mast, de vierde keer hard over de streep rij en er even doorheen zit; 1.28 en nog steeds onder de tijd van Rempt. Mijn pa haalt een pannenkoek en tussen de happen door denk ik elke keer dat ik niet meer wil, zo wispelturig is mijn maag op dit moment. De eigengemaakte repen gaan er niet in, de Maxim repen met moeite, de pinda's gaan wel maar eigenlijk wil ik alleen maar lasagna. Henk en Monique staan bij mijn ouders en de meiden en ze genieten onwijs van de dag, de sfeer en ik vind het enorm speciaal ze er hier bij te hebben; een warme begroeting. Nadat ik wat met ze bijgepraat heb, rij ik door naar de O-bar, waar spontaan door iemand opgestaan wordt om mij een plekje aan een tafeltje te gunnen. Binnen een mum van tijd staat er een dampende lasagna voor me klaar en moet ik wel lachen dat ik, zonder erbij nagedacht te hebben, automatisch een diet-coke bestel; een echte cola met veel kcal zou slimmer geweest zijn, maar het zit er inmiddels zo ingebakken. Ineens komt ook Fons aangeschoven, klaar met zijn derde klim en ook toe aan een warme maaltijd en ook hij bestelt zonder erbij na te denken een diet-coke. Hij sms't wat heen en weer en belt met het thuisfront en we kletsen weer even bij. De zes lijkt voor hem niet reeel meer, maar met de aanloop naar Alpe d'HuZes, de mensen hier en de sfeer in gedachten kan het hem niet eens zo veel meer schelen; vijf met een zere knie is al een hele mooie prestatie. Mijn ouders en Ayes en de kinderen komen er ook bij maar ik heb net de lasagna naar binnen, doe nog een plas en dan ben ik klaar voor de afdaling. Nog twee klimmen te gaan en ik zeg Fons gedag en wens hem succes en stap weer op.

Klim 5: voor Thordis en Jonah.

Het is onderweg naar beneden echt warm en de arm en beenstukken zijn dan ook niet meer nodig straks, tussen de renners die onderweg naar boven komen zitten ook steeds meer renners zonder helm. Ik heb de bandana van vorig jaar al op, maar vergeet bij het over de mat mijn helm af te doen en wil verder en zeker niet rijdend klooiën om de helm om mijn stuur te hangen; ik heb al natte ogen. Deze klim doe ik voor Thordis en vorig jaar heb ik een hele mooie maar emotionele klim beleefd. Toen we vorig jaar afreisden naar Frankrijk was net bekend dat Thordis zou gaan overlijden aan kanker en hoewel ik haar ouders nog steeds niet ontmoet heb, heb ik contact met ze en volg ik Maurice in zijn blogs. Vlak voordat we dit jaar vertrokken, kreeg ik van Caroline en Ilse een bagagedrager; een collage van de mensen die ik mee zal nemen in mijn beklimmingen. En van Maurice en Melinda heb ik een hele mooie foto van Thordis ontvangen om mee te nemen omhoog. Net als vorig jaar maak ik deze klim in een roes mee en al gaan de benen niet meer automatisch en al krijg ik de hartslag niet meer boven de 150 bpm, ik raak keer op keer ontroerd als ik me besef hoe blij ik ben dat mijn kinderen relatief gezond zijn. Bedenk ik me dat ik niet zou weten en ook niet zou willen weten hoe ik me zou kunnen handhaven als een van mijn meiden kanker zou krijgen. Ik rij niet hard, dus heb ook alle tijd om hierover na te denken. Ineens let ik niet meer op de mensen die afdalen of wie er voor me rijdt, let niet meer echt op de mensen die langs de kant staan. Jonah neem ik ook deze beklimming mee omhoog, de ondeugende blik in zijn ogen toen ik met Esther bij hem en zijn ouders op bezoek was twee maanden geleden; Jonah gaat doen wat Thordis niet gegeven is, opgroeien als Jonah, het jongetje en niet Jonah het jongetje met kanker. Dat weet ik zeker, waarom weet ik niet want het hoeft niet altijd goed af te lopen, maar op een- of andere manier

weet ik het toch zeker. In een roes kom ik boven en besef me dat ik niet eens iets geroepen toen ik bij Vito voorbij reed en ineens ben ik op de finish lijn en als ik boven ben bij mijn meiden komen er even tranen. Gelukkig. Nog één te gaan. Bijna.

Klim 6: voor Oma Loes en Ayesha.

Ik heb Ayesha boven verteld van mijn bijna ongeluk in de afdaling na klim vier en dat merk ik dan ook zodra ik beneden mijn telefoon pak om voor de laatste keer te sms-en voor wie ik de klim doe. 'Ben je al beneden' staat er te lezen en de bezorgdheid onderken ik niet meteen, ik vertelde het ook meer omdat ik het kwijt moest. Deze afdaling heb ik heel rustig aan gedaan en me heel goed geconcentreerd om niet zelf een foutje te maken want de schrik zit er toch nog wel in. Ik antwoord niet maar stuur wel een sms voor wie ik rij; dit is de enige klim waarbij ik al een jaar weet wie ik meeneem in gedachten. Als ik begin te rijden gaat het niet makkelijk en dat hoeft ook niet meer, makkelijker zal het niet worden, eerder zwaarder en ik heb het er maar mee te doen. Als tussen bocht 21 en bocht 20 de moed me in de schoenen zakt omdat ik simpelweg mijn pedalen bijna niet meer rondgedraaid krijg, zie ik ineens dat ik voor nog op het middenblad geschakeld sta in plaats van op het binnenblad. Dat zou op de Posbank niet voor problemen hebben geleid, deed het ook niet, maar met vijf beklimmingen van Alpe d'Huez in de benen is het toch echt te gortig. Om nou te zeggen dat het na het terugschakelen ineens als een zonnetje loopt is wat overdreven, maar het scheelt wel eventjes en ik zie het weer zitten. Deze klim moet ik doen, niet alleen omdat het de zesde is, maar omdat ik deze met Oma Loes op de bagagedrager rij. Vijf keer ben ik door bocht 10 gekomen deze dag en vijf keer heb ik er ongepland bij stilgestaan hoe het voor haar is geweest om kanker te hebben in een tijd dat het nog k heette, toen k weinig kans op genezing had en toen leven met k heel anders was dan nu. Vaak zeg ik dat ik rij omdat mijn schoonmoeder geen kans heeft gehad, mijn vrouw veel meer kans heeft gekregen en omdat ik wil dat mijn meiden straks nog meer kans hebben om kanker de deur te wijzen of zelfs buiten te houden. Daar wil ik me voor inzetten en vandaag rij ik de zesde keer omhoog uit eerbetoon aan Ayesha's moeder en de strijd die zij ook gestreden heeft, ondanks de perspectieven. De klim verloopt net als de vijfde klim, niet makkelijk en mijn hartslag krijg ik niet meer boven de 145 bpm al kan ik nog steeds het lichtste verzet bewaren tot bocht 4. Maar eerst nog de swingende muziek in bocht 18 en de man en vrouw met pan en lepel. In bocht 10 breek ik en denk aan Ayesha, die ik samen met haar moeder meeneem voor deze mooiste klim, de zesde keer dat ik door bocht 10 kom en nog eens extra tot me doordringt dat om de mensen die kanker heen, heel veel mensen staan die er ook mee te maken hebben, wiens leven ook heel anders loopt dan dat ze voor ogen hadden. Ayesha is geworden wie ze is en het overlijden van haar moeder heeft haar gevormd en heeft voor haar de keuze deel te nemen aan het gen-onderzoek tot geen keuze gemaakt. Dat ze hierdoor onze kinderen al een grotere kans om kanker de deur te wijzen heeft gegeven dringt nu ineens tot me door, hiervoor dacht ik alleen aan de kansen die wij hebben gekregen; ik loop al die tijd een stap achter. In bocht 8 komt Frenkie als motard langsrijden met Myrthe achterop om even te filmen en me toe te juichen, geweldig en het geeft me het laatste duwtje om ook de rest van de klim zo bewust mogelijk mee te maken. De geweldige sfeer in bocht 7 met de groet aan Peter en de aanmoediging retour, nog steeds dezelfde mensen tussen bocht 6 en 5, het terug mogen schakelen in bocht 4, de koeien tussen bocht 3 en 2, Margriet en Maarten in bocht 2, het even slikken in bocht 1; het laatste stukje. Het is niet raar dat ik ineens baal dat ik er bijna ben want ik heb, hoewel het zwaar was, genoten van deze laatste klim en als ik onder luid gejuich langs de O-bar kom en daar Thomas en Lennart van het terras zie stuiven, raak ik even buiten zinnen en kan nog Snip en Snap nog net tegenhouden mij te gaan duwen; hun bedoeling en enthousiasme zijn onwijs, maar ik wil zonder hulp boven komen. De weg naar het tunneltje staat inmiddels ook vol met mensen die de renners naar

boven schreeuwen en door het tunneltje heen staan ook nog mensen. Nog een keer de Polar op hol zien gaan heeft ook zijn leuke kant en als ik na het tweede tunneltje wil opschakelen, blijkt dat ik dat bij het eerste tunneltje moet hebben gedaan, gedreven door de wil om over de finish te knallen. Op het grote blad door de bocht, tussen de tranen door zie ik mijn meiden helder en uitzinnig langs de kant, voorover gebogen met mijn gebalde vuist omhoog en tenslotte met de armen wijd boven mijn hoofd en zes vingers in de lucht; ik heb het mogen redden.

Wat een dag, wat een jaar.

Na de finish ben ik kapot en inwendig uitzinnig, weet van gekkigheid niet wat ik moet doen en rij snel naar mijn meiden toe, knuffel ze, kus ze en ook mijn ouders ontkomen niet aan me, of ik niet aan hun. Rempt, Caroline en Arjen feesten mee en het enigste dat ik wil is mijn helm af en schoenen uit. Op mijn sokken loop ik met Ayesha naar de dame van het blogteam; Ayesha heeft doorgegeven voor wie ik rij en terwijl de dag vorderde, raakte ze meer- en meer betrokken bij mijn beklimmingen en wil graag een foto maken van ons twee. Wat een enthousiasme en ik vind het ook schitterend om met Ayesha op de foto te gaan, dat ik er uitzie als een mijnwerker interesseert me niet. Pijn in mijn benen heb ik niet, maar geestelijk ben ik wel even murwgeslagen, de emoties gieren door mijn hoofd; ik heb het gehaald. Van de heup heb ik helemaal geen last meer gehad en het is ook leuk om te zien dat mijn zesde klim maar veertig seconden langer duurde dan de vijfde, hij had een eeuwigheid mogen duren. Als Frank ook binnenkomt voor zijn vierde klim, hij ging voor één, ben ik beretrots op hem, Peter Kapitein komt met een hele groep vrienden over de streep en het dak gaat er af en tenslotte rijden Myrthe en Johan, de pechvogels van deze week, samen nog een keer vanaf de heuvel over de streep als symbolische afsluiting van Alpe d'HuZes. Mooi moment om ook zelf de aftocht te blazen en we stappen in de auto om terug te rijden naar de camping. Elke bocht raakt me op de weg naar beneden en ik ben er stil van, tot we beneden op de camping de champagne laten knallen. Twee glaasjes en dan is het over met me. Wat een dag. Wat een jaar.